

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. XIII. Quàm sit generalis in Ecclesia consensus de irreformabili iudicio
Romani Pontificis in Fidei quæstionibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

CAPUT XIII.

Quàm sit Generalis in Ecclesia consensus de irreformabili judicio Romani Pontificis in fidei quæstionibus.

1. Communis adè est hæc doctrina de infallibili Romani Pontificis judicio in quæstionibus fidei; ut hanc ipsam conditionem habere videatur, quâ cum Illustrissimi Præfules Gallicani judicium illud irreformabile esse profitentur; ut scilicet Ecclesiæ universæ consensus accesserit. Etenim tot tantique Doctores ex omni natione, ex omni facultate, ex omni ordine eam defenderunt, ut nesciam quid, ad eam totius Ecclesiæ adscribendam, desideretur. Eorum Catalogum texerunt multi, præsertim Theophilus Rainaudus in opusculo inscripto *ἀπόδειξις*, ubi, puncto scilicet undecimo, hanc esse totius Societatis Jesu sententiam affirmat, enumeratis quamplurimis ejus Doctoribus, quorum multi tempora controversiarum occasione Libri Cornelii Jansenii motarum antecesserunt, ne putes eam à Societate ad faciliorem Jansenii oppugnationem advocatam, sed veritatis & religionis studio jam olim delectam. Eandem cum D. Thoma tuetur Ordo Dominicanorum, & alii quasi certatim: quamvis privatus aliquis Principibus additus à majorum ac fratrum semita interdum recedat.

2. Jam supra notavimus D. Petrum de Marca testari eam omnibus Universitatibus esse communem, contrariam autem, quam antiquis tantum Parisiensibus (puta Gersonio & ejus cœtaneis aut superibus) tribuit, solum ab Ecclesia tolerari. Emissus fuit in lucem anno 1682. liber cum hoc titulo; *Doctrina quam de primatu, auctoritate ac infallibilitate Romani Pontificis tradidit Lovanienses sanctæ Theologiæ Professores tam veteres quam recentiores, in quo quamplurimi enumerantur. Sperandum est idem à cæteris Academiis præstandum. Porro Lovaniensis ita judicium Papæ reformabile esse non censuit, ut tanquam fidei regulam proposuisset anno 1544. nam inter articulos circa fidem Orthodoxam editos, iste vigesimus quintus est; certi fidei tenenda sunt*

sunt non solum qua Scripturâ expressè sunt prodita, sed etiam qua per traditionem Ecclesia Catholica credenda accepimus, & qua definita sunt super fidei & morum negotiis PER CATHEDRAM PETRI, vel per Concilia Generalia legitime congregata.

3. Doctoribus jam adductis paucos adjungemus, quia vel Galli, vel à Launoio citati, vel pietate ac doctrinâ conspicui extiterunt. Scribebat Alexandro III. Petrus Blesensis episcopus. 68. Sicut eminentiam Apostolica Sedis magistram omnium Ecclesiarum profitemur: Sic ab ipsa consilia in ambiguis, in angustiis solatia, responsa in dubiis expectamus. Si erraret magistra omnium Ecclesiarum, errarent omnes Ecclesiae, atque aded uniuersa Ecclesia, quæ nonnisi ex illis constat, ut sæpè notauimus.

4. Hugo seu Ugo de S. Caro à Launoio citatus sic interpretatur hæc verba Joan. ult. Dicit Simoni Petro Jesus. Nota quod specialiter loquitur Petro soli, alios preteriens. Cur hoc? Respondemus. Eximus Apostolorum erat Petrus, & os Apostolorum, & vertex Collegii. Idè & Paulus ascendit videre Petrum præ aliis Gal. 1. Ita ergo Petrus erat vertex Collegii, ut prætermittis aliis cum solum tanquam Collegium integrum repræsentantem Christus alloqueretur: ita erat aliorum os, ut pro omnibus respondere posset, aliis etiam non consultis.

5. Augustinus Triumphus sanctorum Thomæ ac Bonaventuræ Parisiis Discipulus, deinde in ejus urbis Academia Doctor, ac denique Professor, de potestate Ecclesiastica quæst. 10. art. 3. sic scribit; Papam posse aliquid addere supra illa quæ sunt fidei, dupliciter potest intelligi, vel quantum ad dubiorum interpretationem, vel quantum ad occultorum, & implicitorum explicationem. Utroque modo potest Papa aliquid addere super illa, quæ sunt fidei: quæ SI ALIQUA SVNT DVBIA, ET OBSCVRA IN FIDE, AD EVM PERTINET INTERPRETARI, ET DETERMINARE. POST CVIVS DETERMINATIONEM HÆRETICVM ESSET CONTRARIVM PERTINACITER ASSERERE.

6. Nicolaus Liranus ad hoc verbum, confirma. Luc. 18. addit; Hoc dicit ei (Petro) quia Ecclesia erat sibi committenda, ut habetur Joan. ult. ubi ter dicitur ei à Christo. Pasce agnos meos. Ex hoc etiam patet, FIDEM NON DEFICERE VSQVE AD FINEM MVNDI IN ECCLESIA ROMANA, QVA A PETRO POST CHRISTVM SVM DATA EST.

7. Dionysius Carthusianus, cujus etiam autoritate utitur Launoius, in hæc verba; *Ego autem rogavi pro te. Item, inquit, quoniam Petro specialiter fuit Ecclesia committenda. Unde quod dicitur, ut non deficiat fides tua, exponitur, ut non deficiat fides Ecclesia tibi committenda.* Hæcenus videtur Ecclesie tantum universæ indeficientem fidem adstruere: sed ecce unde in reliquis Ecclesiis hæc fidei firmitas derivetur; SICQUE EX VERBIS HIS SYMITVR ARGUMENTVM, QVOD FIDES ROMANÆ ECCLESIAE, QVAM IN EA PETRVS PLANTAVIT, SIT VSQVE IN FINEM SÆCVLI DVRA TVRA.

8. Quoniam Launoio Dominicum Bañes tanquam sibi faventem adducere placuit, referamus ejus hæc de re doctrinam, ex qua cuncta, quæ hæcenus dicta sunt, confirmantur. Bañes igitur in 2. 2. S. Thomæ quæst. 1. art. 10. hæc ponit conclusiones. Conclusio prima. *In publico fidei judicio non est distinguenda Sedes ab Apostolico Praside vel summo Pontifice, neque Romana Sedes à Pontifice Romano.* Vide jam quomodo faveat Launoio illum citanti, ut probet Christi orationem pro Petro factam, ne fidem unquam amitteret quantumvis tentaretur à diabolo, sed in ea & gratia Dei tum demum perseveraret, quasi ultra processurus non esset orationis effectus. Hæc est quarta Conclusio. *In publico fidei judicio non potest summus Pontifex errare. Hanc Conclusionem asserit D. Thomas; & citatis multis aliis Autoribus subjungit; QVOCIRCA ARBITROR HANC CONCLVSIONEM TANQVAM APOSTOLICAM TRADITIONEM ESSE TENENDAM. ET QVIDEM, VT TALIS HABERETVR AB OMNIBVS FIDELIBVS, NISI A TEMPORE CONCILII CONSTANTIENSIS IN AGRO DOMINI INIMICVS HOMO, ID EST DIABOLVS, ZIZANIAM VPPERSEMINASSET. ETENIM VSQVE AD ILLA TEMPORA SOLI GRÆCI ERRABANT IN HAC TARTE. Atque ita D. Thomas in epist. citato hunc errorem tanquam Græcorum singularem narrat. Et procul dubio, si quæstio hæc ad Concilium deferretur, non dubito quin prædicta Conclusio desinere tanquam vera fides.*

9. Non magis faveat Launoio Maldonatus, cujus etiam testimonio usus est. Maldonatus enim super verba multoties repetita; *Ego autem rogavi pro te, &c.* sic scribit; *Quodq; dicit Petro, ejus quoque Successoribus totiq; Ecclesia dictum putandum est; tamq; certi debemus esse Successorum Petri, totiusq; Ecclesia fidei non desituran, quam*

quam certi sumus ejus, cum tentatus est, fidem non defecisse. Obscuritatem fortassis pareret totius Ecclesie cum Petro in illis verbis conjunctio: sed eam tollunt quæ sequuntur; itaque rectè ex hoc loco antiqui, gravesq; auctores collegerunt Ecclesia Romana, & Successoribus in ea Petri fidem fore perpetuam. Omnis enim Ecclesia fides asserbatur in Petro, qui Ecclesia Caput futurus erat. Et super hæc verba; Et tu aliquando, &c. Hinc demum manifestum est, nec de illo solum tempore, quo negavit Petrus, nec de illo solum Petro; sed de omnibus ejus Successoribus loqui Christum. Nec enim tempore Passionis ceteros Apostolos Petrus consumavit; & confirmandi alios necessitas perpetua futura erat. Itaque IN PERSONA PETRI OMNES PETRI SUCCESSORES IUBET FRATRES IN FIDE SERVARE. QVOMODO FIRMARE POSSVNT, SI ERRARE IPSI POSSVNT? PROPTEREA ENIM CHRISTVS PRO FIDE ORAVIT PETRI, NE DEFICERET, VT ALIOS CONFIRMARE POSSET, INTELLIGENS ALIOS CONFIRMARE NON POSSE, SI EIUS FIDES DEFECISSET. Id etiam significat illud, aliquando, idest si quando opus erit, si quis in fide aliquando mutabit.

10. Si extra Galliam Auctores quæreremus Gallis opponendos, qui tempore Concilii Constantiensis doctrinam invexerunt autoritati Romani Pontificis adversam, non defuturi essent, qui nec doctrinam inferiores, & vitæ sanctitate Ecclesie iudicio essent superiores. S. Thomas Archiepiscopus Cantuariensis celeberrimus libertatum Ecclesie Defensor, & Martyr epist. 97. edit. P. Christiani Lupi, quæ est ad omnes Episcopos Angliæ. Quis Romanam Ecclesiam, inquit, Caput omnium Ecclesiarum & fontem Catholica doctrina ambigit esse? Quis claves Regni Cælorum Petro traditas esse ignorat? Nonne in fide & doctrina Petri totius Ecclesie structura consistit, donec occurramus omnes Christo in virum perfectum, in unitatem fidei, & agnitionem filii Dei? Quicumque sit qui rigat aut plantat, Deus nulli dat incrementum, nisi illi qui plantavit in fide Petri, & doctrina ipsius acquiescit, &c. Et epist. 122. quæ est ad Gilbertum Londoniensem Episcopum; Solus infidelis, aut qui eum errore superat, hæreticus aut schismaticus Apostolicis obedire mandatis. Vide epist. 69.

11. Circa ipsamet tempora Concilii Constantiensis floruerunt, in Italia præsertim, sanctissimi Doctissimiq; viri, qui Romani Pontificis autoritatem strenuè propugnarunt, quos

quos inter sanctus Antoninus Archiepiscopus Florentinus, cujus mentionem supra fecimus, in summa Theologica par. 4. tit. 8. cap. 3. §. 5. irreformabile declarat iudicium Papæ his verbis; LICET PAPA IN PARTICVLARI ERRARE POSSIT, VT IN IVDICIALIBVS, IN QVIBVS PROCEDITVR PER INFORMATIONEM, ALIAS IN HIS QVÆ PERTINENT AD FIDEM, ERRARE NON POTEST, SCILICET VT PAPA IN DETERMINANDO, etiamsi ut particularis & privata persona. Unde magis standum est sententiæ Papæ de pertinentibus ad fidem quam in iudicio presertim, quam opinioni quorumcumque sapientium. Papam autem Concilio superiori esse pluribus probat in 3. par.

12. Beatus Joannes de Capistrano de Papæ & Concilii, siue Ecclesiæ autoritate 3. par. 2. Principalis, eandem superioritatem, quæ infallibilitatem iudicii circa fidem necessario supponit, adstruit variis rationibus, quarum una hæc est; *Succedit*; inquit, NAMQVE PAPA LOCO PETRI IN EADEM PERFECTIOE POTESTATIS, ET VICARIATVS DIGNITATE, QVA ET IPSE B. PETRVS A CHRISTO EVIT IN VNIVERSALI ECCLESIA SVBLIMATVS.

CAPUT XIV.

Respondetur argumentis, quæ autoritati Papæ in decidendis infallibiliter Fidei quæstionibus opponuntur.

1. EX iis quæ adversus privilegium non errandi in decidendis Fidei quæstionibus objici solent, duo tantum alicujus momenti videntur. Cætera enim vel parvi ponderis sunt, vel jam aliâ occasione soluta. Primò igitur objicitur inutile fore Conciliorum Oecumenicorum convocationem ad dirimendas circa fidem controversias, si solus Pontifex certò, ac sine ullo erroris periculo eas posset definire; cum tamen videamus summos ipsos Pontifices, Imperatores, Episcopos nullis curis, nullis impensis, nullis laboribus pepercisse, ut celebrarentur Concilia Generalia. Objicitur secundo errasse de facto plures Pontifices in causis fidei; atque adeò, cum necessaria sit ab actu ad potentiam consecutio,

K k k

cutio,